

Scénář k rozhlasové reportáži

Scénář k rozhlasové reportáži o Karlu Tejkalovi: rozhlasovém novináři, reportérovi, dlouholetém pracovníkovi v Českém rozhlase a jednom z držitelů Ceny Ferdinanda Peroutky zpracovali:

Vít Buršík, Aneta Rajdíková, Iva Kostrounková, Anna Opová pod vedením Mgr. Lenky Fischerové

1. vstup: Pan Karel Tejkal se narodil v roce 1937 v Praze. Alexa Bokšay byl podle karlových slov nejlepším učitelem nejenom na základní škole, ale i v jeho životě. Učil je mít ze školy radost a poznání. Po základní škole se rozhodl stát se publicistou.

Pamětník – 13:32 - 14:03 (Alexa Bokšay)

„Tento pan učitel Alexa Bokšay měl toto vzdělání. V jazyce rusínském v Úžhorodu, který byl tenkrát součástí Československa, Učitelství ústav což je na úrovni střední školy – žádnou jinou vysokou školu neměl. A když jsme pak o něm dělali knížku tak i významné osobnosti, včetně předsedy vlády Pídharta a další říkali: „To byl nejlepší učitel mého života.“

Pamětník – 17:18 – 18:20 (jak se stal publicistou)

„No, protože jsem chtěl být Josefem Laufrem, rozhlasovým reportérem. Když se blížila maturita, řekl jsem si, že chci jít na Filozofickou fakultu, obor čeština – novinářství. Tam jsem se taky dostal. Měli jsme jako jednoho z kantorů Františka Gela. Ten byl podle mě největší prvorepublikový novinář, potom i velmi významný. Dával nám nějaké seminární práce a na té mé na začátku druhého ročníku říkal: „Pane kologo, vy byste měl jít do rádia.“ A já na to: „A jak to poznáte? Vždyť jsem tady napsal jenom pár řádků.“ On mi ale řekl: „Vy prostě máte dar vyprávět do rádia. Vy nepíšete do novin, ale jako do rádia.“ Poté mě poslal do Českého rozhlasu na praxi, v roce 1957, a už jsem tam uvízl.“

2. vstup: Rok 1968 byl pro Karla Tejkala nejšťastnějšími vzpomínkami na rádio. V tomto období začal moderovat sport, jako jeho vzor Josef Laufer. Ale 21. srpna začali Rusové okupovat Český rozhlas.

Pamětník – 25:08 – 25:34 (okupace)

„Mě vyvedl z rádia takovej mrňavej vojáček – špinavej, divnej, nebyl ani evropskej zjev, ale on se se mnou vůbec nebavil. Já jsem seděl u telefonu, on rozrazil dveře, takhle mi ukázal samopalem, což jsem pochopil. No a když na mě někdo míří samopalem, tak se nehádám. A potom nás shromáždili na chodbě.“

3.vstup: V roce 1989 v říjnu, se rozhodl z dusného Československa vycestovat do Sovětského svazu. Při této návštěvě mu praskla krční páteř, proto se okamžitě vrátil. Ale Láďa Jiránek, známý kreslíř vtipů, mu nakresli vzpomínku na tuto chvíli.

Pamětník – 31.01 – 31.10 (Láďa Jiránek)

„Právě Láďa Jiránek tenkrát namaloval vtip: „Karle už je po revoluci!“ Jak sedím v nemocnici a koukám na televizi, jestli už je bezpečno.“

Pan Karel Tejkal založil v roce 1989 hnutí Buď fit a pracoval v podniku Sport propag, který organizoval soutěže a prodával brožury či kalendáře. Z českého rozhlasu odešel kvůli politice a znovu nastoupil 1. ledna 1990. Z rozpadu Československa nebyl nadšený. Pro pana Tejkala byli Slováci, ale i češi stejní a splývali společně. Za rozpad tohoto státu prý nemohou jen slovenští politici a Mečar, ale i čeští politici.

4. vstup: Karel Tejkal dostal v roce 2008 Cenu Ferdinanda Peroutky za celoživotní práci. V důchodu totiž natočil Naše století a Tisíc příběhů.

Pamětník – 34:25 - 34:39 (ukázka Ceny Ferdinanda Peroutky)

„Čůrá na to skleněnej pes, to jsem tam narafičil. No a to větší, byl jsem uveden do Síně slávy Českého rozhlasu. A proto jsem tam dal skleněného psa, abych tomu vyjádřil svůj vztah.“

Za celý jeho život potkal mnoho známých osobností, kteří se následně stali jeho přáteli. Například jeho dlouholetý kamarád Emil Zátopek, Eva Čáslavská, Emil Lajchner, Petr Hořejš, ale také natočil reportáž s Jaroslavem Foglarem a Markem Ebenem a spousty dalšími.

5. vstup: Karel Tejkal nikdy v životě neměl žádné heslo ani citát, kterým by se řídil. Až ve stáří se mu zalíbil citát od Františka Nepila – Dobré a ještě lepší jitro. O dnešní společnost se Karel aktivně zajímá a doufá, že ji změníme my, děti.

Pamětník – 49:46-49:55 (dnešní společnost)

„Jednou něčím budete, to bez pochyby, i to, že děláte takové pokusy. A pak tady bude lépe. To už bude vaše, já už na to budu jen koukat z Havlína.“